

**LBRIS**

We know  
books

**BECKY HUNTER**

**Totul  
se poate schimba  
într-o  
clipă**

Traducere din limba engleză de  
ANDREEA TUDORICĂ

**NEMIRA**

Editor coordonator: Anamaria MANOLESCU We know  
Ilustrația copertei: Vivian ROWE books  
Design copertă: Adnan VASILE  
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR  
Redactor: Andreea IANCU  
Tehnoredactor: Antonela IVAN  
Corectori: Anca DOICIN, Claudia UNGUREANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
HUNTER, BECKY

Totul se poate schimba într-o clipă / Becky Hunter ; trad. din lb. engleză: Andreea Tudorică. -  
București : Editura Nemira, 2024  
ISBN 978-606-43-1996-8

I. Tudorică, Andreea (trad.)

821.111

Becky Hunter  
ONE MOMENT

Copyright © Becky Hunter, 2023  
This edition is published by arrangement with Peters, Fraser and Dunlop Ltd.  
Through Andrew Nurnberg Associates International  
All rights reserved.

Copyright © NEMIRA 2024, pentru prezenta ediție în limba română.  
NEMIRA FICTION este o colecție a Editurii **NEMIRA**

Tiparul a fost executat de tipografia PAPER PRINT INVEST

Orice reproducere, totală sau parțială,  
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți  
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise  
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1996-8

## PROLOG

Evie se așeză pe prosopul ei, lăsându-se pe spate cu mâinile în nisipul alb, cu picioarele întinse, în timp ce pielea îi strălucea stânjenitor, mângâiată de razele soarelui. Era destul de devreme, așa că plaja nu era înțesată de turiști, dar zumzetul vieții începea să se facă auzit. Se instalau umbrele și șezlonguri, copiii se jucau în valurile calde, cuplurile vorbeau liniștit, plimbându-se pe malul mării ținându-se de mână.

Și Scarlett. Peste tot și peste toate era Scarlett, în timp ce ieșea din apă. Își etală în toată splendoarea aspectul de surfer, de față a plajei, cu părul ei blond care arăta mai degrabă ondulat decât ciufulit și cu ochii de un albastru pus în evidență de culoarea oceanului.

Veniseră în vacanță cu un grup de prieteni de la școală, dar Evie și Scarlett se furișaseră imediat ce-au ajuns, numai ele două, în timp ce toți ceilalți încă dormeau după o noapte grea.

— De ce stai jos? întrebă Scarlett pe măsură ce se apropia de Evie.

Evie își lăsă capul puțin pe spate și o privi prin ochelarii de soare.

— Ar trebui să profităm de fiecare moment, insistă Scarlett. Stăm aici doar o săptămână.

— Dar profit de fiecare moment, zise Evie, deschizând larg brațele. Asta vreau să fac.

Să lenească, să se bucure de soare pe o plajă în Creta, să sărbătorească încheierea școlii. Ce poate fi mai bun?

Scarlett își puse mâinile în șolduri și se uită în jur, pe toată plaja, cu o privire aproape evaluativă. Apoi dădu din cap hotărâtă, de parcă plaja ar fi trecut vreun fel de test.

— Ceremonia perfectă de rămas-bun, spuse ea zâmbind plină de satisfacție.

Ceremonie de rămas-bun. Evie se gândi că așa era. Își aminti ce îi spusese Scarlett cu o săptămână în urmă, când primiseră rezultatele de absolvire a liceului. *De aici încolo lucrurile nu poate merge decât în sus.* Și așa era, nu? Urmau să meargă la universități diferite, dar ambele se aflau în Manchester, așa cum plănuseră. Evie urma să studieze muzica, iar Scarlett, moda. Începutul restului vieții lor, spusese Scarlett, în timp ce ochii ei aveau un soi de fervoare care era imposibil de combătut. Asta dacă în Evie ar fi existat vreo latură care să nu fie anxioasă. Vreo latură care să nu se întrebe ce avea să se întâmple dacă vor da greș – dacă nu vor reuși să izbândească așa cum Scarlett insistase că vor izbândi –, dar fata făcea eforturi mari să-și calmeze acel sentiment.

— O să avem cele mai frumoase vieți, Eves, spuse Scarlett râzând și aruncându-și mâinile în aer. Cele mai frumoase vieți!

Începu să se învârtă, cu părul blond fluturându-i, fără să-i pese că toată lumea de pe plajă se uita la ea. Și Evie o privea, cu un zâmbet pe buze.

Apoi Scarlett o luă pe Evie de mână, o ridică de jos și începură amândouă să râdă și să se învârtă în nisip. Evie închise ochii și își imagină că nu mai e nimeni în jur, că sunt numai ele două. Dar în clipa aceea hotărî că, oricum, nici nu mai conta. Nici nu mai conta dacă lucrurile n-aveau să meargă conform planului, dacă vor fi nevoite să viseze la altceva. Pentru că atâta vreme cât se aveau una pe alta, totul avea să fie bine.

## CAPITOLUL UNU

În dimineața morții mele, mă grăbeam să ies din casă. Fiind prea agitată, n-am putut să dorm noaptea trecută, pentru că am rememorat tot ce se întâmplase mai devreme, seara, și am simțit toată neliniștea ca pe un ghem în stomac. Așa că am adormit și nu am mai auzit alarma. Acum nu găsesc nenorocita aia de cheie, am rămas fără nes și nici n-am timp să-mi fac o cafea cât de cât bună. Verific pe telefon cât e ceasul când dau buzna în bucătăria noastră mică și trag o înjurătură, în șoaptă totuși, ca să n-o trezesc pe Evie. Mai întâi de toate, am o întâlnire aproape de Borough Market, dar în ritmul ăsta n-o să mai ajung. N-am cum să sun s-o mai amân puțin.

Toată nenorocita asta de zi e legată de petrecerea din această seară la care trebuie să fiu în formă, pentru că Jason i-a făcut pe investitoriiăștia să fie interesați de ideea mea pentru o nouă marcă.

Și atunci mințea mea se îndreaptă către Jason. Nu, nu mă gândesc la el. Chiar nu. Mi-am promis că n-o s-o fac. Cel puțin, nu în dimineața asta. În plus, petrecerea asta nu este despre Jason. Oameniiăștia sunt interesați de mine. De ideea mea. Vreau să folosesc materiale reciclabile, ceea ce este foarte la modă acum, iar lor le-a plăcut și ideea mea de design. Mai bine zis, „îndrăzneala“ ei. O să fie foarte cool să creez ceva care-mi aparține. Ceea ce înseamnă că nesfârșitele ore de lucru, salariul de nimic și permanenta lingușire a celor care aveau influență au meritat.

Încetez să mai caut cheile în bolul cu fructe – știu că sună ciudat, dar Evie le-a găsit o dată acolo – și respir adânc. Poate să-mi deschidă Evie mai târziu. Mă răsucesc pe călcăie pe gresia din imitație

de teracotă – serios, sunt din plastic, iar marginile se cojesc pe la colțuri acolo unde se află dulapurile – și ajung la tăblița albă și la pixul pe care Evie le ține lipite de frigider. E un fel de carnetel magnetic; l-a cumpărat pentru noi acum câțiva ani, pentru că mereu pierd carnetelele de tip post-it. Obişnuim să ne lăsăm mesaje. Am început s-o facem când ne-am mutat în Londra împreună. Eu făceam practică, ceea ce însemna în principal ore nesfârşite de lucru, neplătite, iar Evie avea un job temporar în timp ce mergea și la audii pentru toate orchestrele alea de amatori, deci nu prea petreceam mult timp împreună în apartament. Așa că Evie a început să lase mesaje. Era un mod prin care ne simțeam mai puțin singure și ne țineam la curent una pe alta.

Nu prea o mai face. Știi că în unele zile îi este dificil să scrie, dar cred alteori că pur și simplu nu are ce să spună – adică în zilele în care nu se poate convinge să iasă din apartament.

Uneori, în zilele bune, scrie câte ceva sau face câte un desen mic, dar știu că o face doar ca să mă convingă că este bine. Dar de cele mai multe ori mă lasă pe mine să scriu.

Pe frigider sunt lipite aceleași poze de când eu și Evie ne-am mutat. Noi pe plajă în Creta, imediat după ce am terminat liceul, rânjind larg ca niște nebune, în timp ce ne îmbrățișam. Eu, cu o sticlă de șampanie, cea pe care mi-o cumpărase Evie după ce am terminat facultatea. Noi când eu am împlinit douăzeci și unu de ani, înconjurată de niște oameni cu care, în cea mai mare parte, nu mai ținem legătura în prezent. A fost și o poză de la absolvirea lui Evie, cu ea ținând o vioară în mână, dar pe care a rupt-o într-o zi proastă, cam cu șase luni în urmă. Mi se face un gol în stomac când mă uit la pozele astea și mă gândesc la noaptea trecută. Am cam forțat nota, știu că am exagerat.

Încercând să-mi scot asta din minte, iau tăblița și o pun pe blat, între bolul cu fructe – care n-a avut niciodată fructe în el – și grămada de vase murdare. Ar fi trebuit să le spăl aseară, dar după ceartă m-am dus val-vârtej direct în camera mea. Tocătorul plin de firimituri, cuțitul murdar de unt și bolurile în care au mai rămas niște cereale se holbează la mine acuzator, ceea ce mă face să privesc în altă parte.

*Nu-ți bate capul cu spălatul vaselor, scriu pe tăbliță. Le spăl eu mai târziu. Mă opresc. Poate că o să înțeleagă greșit, că nu e în stare s-o facă sau ceva de genul ăsta. Mai ales după noaptea trecută. Șterg ce-am scris și o iau de la capăt. O să vin târziu, așa că nu mă aștepta. O noapte importantă! O să-ți scriu, să-ți spun cum merge. Dar mâine mâncăm curry și bem vin, bine? E bine. N-are sens să scriu pe tăbliță tot ce aș vrea să scriu. O să vorbim mâine și totul o să fie în regulă. Cu siguranță nu e ceva ce eu și Evie nu putem rezolva.*

Pun capacul înapoi în vârful pixului și ies din bucătărie direct în living. Când trec de pe podeaua de plastic pe covorul bej vechi simt cum ceva mi se înfige în talpă și înjur cu voce tare. Ridic piciorul, văd cum sângele pătrunde prin ciorapii negri și observ și un ciob care lucrează în lumina artificială din casă. Țopăi într-un picior până la canapea, scot ciobul și îl pun pe măsuța de cafea. Îmi vine în minte o amintire de noaptea trecută – un pahar făcându-se țandări pe jos în bucătărie, numai cioburi și apă peste tot. Și eu, și Evie ne-am holbat la el, până când ea a făcut o mișcare rigidă spre dulapul de sub chiuvetă, unde ținem mătura și fârașul.

— Lasă-mă pe mine, am spus eu repede.

— E OK, a zis Evie scrâșnind.

— Dar eu...

— Am spus că e OK, bine?

Arunc o privire spre ușa de la camera lui Evie. Ar trebui să văd ce face. Știu că ar trebui s-o fac. Dar sunt deja în întârziere și nu știu cât ar putea dura conversația noastră. Trebuie să plec. *Vreau să plec* – sunt multe lucruri pe care trebuie să le fac azi.

Mă ridic ignorând rana din talpă, îmi trag cizmele lungi negre pe picioare și iau din mers geanta de unde am lăsat-o, lângă ușa de la intrare. Îmi place mult geanta asta. Am economisit bani în timpul facultății ca s-o pot cumpăra. Are print frumos de crocodil, e creată de un designer care era pe val atunci – un subiect de discuție pentru interviurile viitoare.

Tocmai deschid ușa când aud zgomotul produs de clanța de la camera lui Evie. O privesc peste umăr. Mereu e palidă, dar azi parcă e mai

IPRIS | We know books

palidă ca niciodată, și are cearcăne mari sub ochi. Poartă pijamaua din flanel a lui Will, cea cu pantaloni și tricoul ăla urât, pe care încă o mai poartă când doarme chiar dacă nenorocitul ăla a părăsit-o. Se uită la mine puțin cam bănuitoare și mă gândesc că și eu o privesc probabil la fel. Rămășițele certei de aseară își fac loc între noi.

Are căștile pe urechi și și le dă jos. Se înroșește puțin în obraji. Se prefacă că nu mai ascultă muzică, cel puțin nu genul de muzică pe care știu că-l adoră. E motivul pentru care mereu ascultă muzică în căști și nu o dă tare când e în camera ei pentru că nu vrea să accepte că o face. Dar eu știu că o face, iar ea știe că eu știu, dar niciuna dintre noi nu pomenește nimic despre asta. E o chestie a noastră.

— Pleci?

Ușoara acuzație pe care o simt în vocea ei mă zdruncină puțin pe interior. Se apropie destul de mult de ceea ce a spus azi-noapte.

Îmi dreg vocea.

— Da, ți-am lăsat un mesaj, îi spun arătând spre bucătărie, dar Evie mă privește fix.

— Credeam că începi mai târziu azi, pentru că ai petrecerea aia.

— Da, așa e.

De ce vorbesc așa oficial? E Evie, pentru Dumnezeu. Urăsc situația asta. Eu și Evie nu ne certăm, nu serios, cel puțin. Evie este constanta din viața mea – am nevoie să fie constanta din viața mea. Dar nu mă pot gândi la ce să spun ca să sune mai bine, cel puțin nu în timpul pe care îl am acum la dispoziție.

Încă mai așteaptă un răspuns din partea mea, cu mâinile încrucișate la piept. E un moment în care aș putea spune adevărul, ce fac în această dimineață și de ce. Dar nu e momentul potrivit. Cearta este încă proaspătă în mintea noastră și chiar nu am timp să-i explic așa cum trebuie. Așa că aleg să mint.

— Trebuie să mă duc mai devreme să încep pregătirile.

Spuse cu voce tare, cuvintele au un gust amar.

Dă ușor din cap, în timp ce o analizez de sus până jos. O fac de peste doi ani, încercând să verific dacă e bine, să-mi dau seama cum îi este ziua. Evie mijește ochii și știu că s-a prins ce fac.

— Vii la petrecere mai târziu? întreb rapid.

— Poate, răspunde Evie imediat. O să te anunț, bine?

E prea rigidă. Poate că și ea regretă ceea ce s-a întâmplat azi-noapte? Probabil, pentru că nu-i place să se piardă cu firea.

— Sigur.

Mă îndoiesc că o să vină. Iese foarte rar din casă în ultima perioadă. Totuși seara aceasta e importantă pentru mine, așa că poate îmi va face o surpriză. Sau poate nu, având în vedere noaptea trecută. Iar simt un nod de neliniște în stomac.

Primesc o notificare pe telefon că am primit un mesaj și încep să cotrobăi prin geantă. Inima îmi bate cu forță și de durere și de plăcere când văd de la cine e. Jason.

*Hai să ne întâlnim înainte să te apuci de lucru. Vreau să ne vedem.* Nu mă întrebă, dar nici nu e stilul lui Jason s-o facă. Urmează un alt mesaj:

*Voi fi în apartamentul din Soho până la 11:00.*

Simt cum mă trece un val de căldură, unul pe care nu-l pot controla atunci când sunt în preajma lui Jason, dar las telefonul înapoi în geantă. N-o să mă duc, rămân fermă cu distanța pe care am impus-o.

Evie încă mă privește lung. Nu comentează, dar mă întreb dacă bănuiește de la cine e mesajul. Probabil că da. Nu putem să ascundem nimic una de alta – de altfel, niciodată nu ne-am dorit. Dintre toți oamenii, Evie este singura persoană căreia pot să-i spun orice și știu că ea simte la fel.

— Trebuie să plec, spun iar pentru că chiar trebuie s-o fac.

Îi simt privirea fulgerătoare. Scânteia aceea de furie care-i accentuează verdele ochilor. Mereu mi-au plăcut ochii ei și cât de expresivi pot fi. Ochii sunt singurul loc în care nu-și poate ascunde furia, chiar dacă știu că încearcă s-o facă.

— Ne vedem mai târziu, bine?

Încerc să imprim vocii mele un ton de voioșie, să mă prefac că totul e în regulă, dar îi ghicesc amărăciunea, din felul în care-și ține capul, drept și în care își ține brațele strânse în jurul ei. Nu-și dorește să plec. Poate că nu-și dorește s-o las singură sau poate se gândește

că ar trebui să stau până rezolvăm situația dintre noi, să avem o conversație normală.

Încuviințează și eu interpretez acest semn din cap ca pe o permisiune de a pleca. Chiar trebuie să plec, am multe lucruri de făcut. Și am nevoie de timp ca să-mi dau seama ce ar trebui să spun, cum aș putea să îndrept situația. Mă străduiesc să zâmbesc în colțul gurii către ea înainte să ies pe holul de la parterul blocului în care stăm, unde miroase a mucegai, iar lumina pâlpâie încontinuu.

— Scar?

Mă strigă exact în clipa în care închid ușa. O deschid din nou mai larg ca să mă pot uita la Evie.

— Eu..., trage aer în piept. Nimic.

Acel *nimic* răsună ca un ecou în spațiul dintre noi. Dar nici nu știe ce ar putea spune, nu? De ce ar spune ceva? Ar fi putut spune până la urmă ceva ce ar fi regretat apoi, dar eu am întins coarda azi-noapte, așa că eu trebuie s-o dreg cumva. Se întâmplă mereu la fel: eu greșesc, îmi cer iertare, iar Evie mă iartă. Trebuie doar să-mi dau seama cum să o rog să fiu iertată de data asta. *Mai târziu*, îmi spun. Trebuie să duc la bun sfârșit ziua asta. La urma urmei, se pot schimba multe într-o zi.

— Succes! continuă Evie. Sunt sigură că o să-i dai gata. Vei fi precum Melanie Griffiths în *O femeie face carieră*.

Zâmbesc cu toată gura de data asta. Pentru că încercă să mai detensioneze atmosfera, oferindu-mi o crenguță de măslin în semn de pace.

— Sau poate ca Reese Witherspoon în *Blonda de la drept*.

Evie înclină ușor capul, iar părul ei lung și negru se revarsă într-o singură parte.

— Nimeni nu s-a îndoit vreodată că vei reuși, așa-i?

— Încă nu pot să zic că am reușit, spun pe un ton destul de glacial.

Evie zâmbește puțin tristă. Nu știu cum să o interpreteze. Poate că, în comparație cu ea, eu sunt pe cale să-mi îndeplinesc visul, în timp ce Evie...

— Ba da. Chiar dacă nu-ți iese acum, deși mă îndoiesc, se va întâmpla oricum.

Încep să mă agit, nerăbdătoare să plec odată.

— Eves, îmi pare tare rău, dar chiar trebuie să...

— Du-te. Știu, spune, și-mi face un semn cu mâna. O să fiu bine.

O spune cu hotărâre și sunt sigură că în acel moment înseamnă o promisiune. Că Evie și cu mine suntem mai puternice decât o ceartă; că, indiferent de ce s-ar întâmpla, vom rămâne una aproape de cealaltă, așa cum am fost mereu.

Dar nu mai am șansa de a testa această teorie, așa-i?

## CAPITOLUL DOI

Îmi îndes mai bine mâinile în buzunarele hainei ca să le feresc de frigul pătrunzător care a pus stăpânire pe luna aprilie și o iau pe Borough High Street. În ciuda frigului, este senin, soarele strălucește pe un cer complet albastru, iar ziua pare promițătoare. Presupun că sună cumva ironic, având în vedere ce urmează să se întâmple.

Stau destul de bine cu timpul, pentru că am reușit deja să bifez prima chestiune pe care trebuia să o rezolv azi. Dar asta nu mă împiedică să merg în pas vioi, în timp ce ghetele îmi troncănesc pe asfalt, și să mă pierd în haosul matinal din Londra. Oficial, ora de vârf a trecut, dar în Londra, toată lumea pare să fie într-o permanentă grabă. E unul dintre motivele care mă fac să iubesc acest oraș. Îl iubesc pentru că este imprezvizibil, pentru că este într-o continuă mișcare și pentru că nu știi niciodată cine sau ce se poate ivi în orice moment.

Pentru că am plecat de acasă fără să beau cafeaua în dimineața asta, mă îndrept spre cea mai apropiată cafenea și comand un Americano. Sunt câțiva ani de când m-am obișnuit să beau cafeaua neagră. Cam de când am început cursurile la facultate. E bine că nu conține calorii, iar eu trebuie să mă mențin slabă pentru job. Aș prefera să beau una dintre băuturile alea cu tematică pascală, pline de zahăr și frișcă și savoare, care încă se mai vând deși Paștele a fost weekendul trecut. N-are rost să consum niște calorii în plus, îmi spun cu hotărâre.

Îi zâmbesc scurt unui tip ce pare hăituit – tânăr, în jur de douăzeci de ani, cred – aflat în spatele teighelei, înainte să-mi scot telefonul și să încep să verific mesajele pe WhatsApp. Cineva se lovește de mine și mă

încrunt, dar nu mă uit să văd cine. Am devenit cumva imună la astfel de lovituri, cel puțin așa cred, după ani în care am circulat cu metrourl, iar oamenii care se lovesc de tine sunt ceva obișnuit.

Mângâi cu vârful degetelor ecranul în dreptul mesajului primit de la Jason. Știu, știu, am jurat că n-o să mă gândesc la el, dar o să fie la petrecere și n-o să-l pot ignora pur și simplu. Bine, teoretic, aș putea. La fel aș putea să nu mă duc la apartament și să pretind că n-am văzut mesajul, iar când ne întâlnim în seara asta, va fi un exemplu perfect de profesionalism. Nimeni nu va observa privirile pe care mi le va arunca din partea cealaltă a încăperii. Nimeni nu va observa cum îi zâmbesc, pentru că flirtez cu nerușinare și le zâmbesc tuturor așa.

La dracu! Vreau să-l văd. Vreau să merg la apartamentul ăla. N-ar trebui, chiar n-ar trebui. Dar vreau.

— Americano simplu!

Modul în care tipul strigă mă face să-mi dau seama că nu este prima dată când o zice. Pun telefonul înapoi în geantă, fără să-i răspund lui Jason. Iau paharul din carton, supărată pe mine că am uitat să iau cana refolosibilă pe care Evie mi-a făcut-o cadou anul trecut de Crăciun. Când ne-am mutat la Londra am început să ne facem cadouri și, deși erau cam nasoale în primele dați, obiecte provenite în special din magazinele de caritate, în ultimii doi ani chiar am pus câteva lucruri decente în ciorapi, inclusiv o cană de cafea. E cam stridentă – roz strălucitor cu roșu și cu câteva cuvinte scrise cu argintiu: „Provoacă scânteia“. E destul de caraghioasă și ori de câte ori le-o dau vânzătorilor din cafenele, se cam uită surprinși. Trebuie să recunosc că am fost puțin șocată când am scos-o din ambalaj, iar Evie a bufnit în răs când mi-a văzut fața. Zicea că e ca

să-mi aducă aminte să nu mă iau prea în serios, pentru că, în general, toate lucrurile pe care le am sunt alese cu grijă și mereu în trend. Cana aia e dezgustătoare și, la început, am folosit-o numai în numele prieteniei cu Evie. Dar acum trebuie să recunosc că îmi place al dracului de mult. Ori de câte ori o văd mă face să zâmbesc, ceea ce sunt sigură că Evie și-a dorit.

Evie. Poate că ar trebui s-o sun sau să-i trimit un mesaj, sau ceva. Deși a vrut să facă pace cu mine, tot e ciudat că, oficial, nu am rezolvat

încă nimic. Mai bine nu. Am timp pentru asta mai târziu – ceea ce s-a dovedit a fi o mare prostie. Din același motiv nu-i răspund mamei la telefon când văd numele ei pe ecranul telefonului. Știu ce vrea să-mi spună: că se apropie cea de-a treizecea mea aniversare și vrea să fie ceva de neuitat. O iubesc pentru că face asta, pe bune, dar nu vreau să vorbesc despre aniversarea mea acum.

E foarte multă presiune: o petrecere atât de mare ca să sărbătorești că schimbi prefixul. Dar eu nu vreau să schimb prefixul, pentru că se presupune că până la acest punct am pus totul în ordine, nu? Bine, la lucru e bine și iubesc Londra, dar sunt atât de multe lucruri care nu sunt puse în ordine. Cum ar fi statutul relației mele. Știu, e o prostie să mă agăț de asta. Nici Evie nu are o relație, ceea ce mă menține în toate mințile, dar cei mai mulți dintre prietenii noștri de la școală sunt deja căsătoriți. Eu și colegii mei necăsătoriți ne spunem reciproc că Londra e altfel, că nu avem timp să pierdem cu aplicațiile de *dating*. Iar uneori, toată chestia asta mă face să mă simt mai bine. Dar de cele mai multe ori mă întreb ce dracului fac și de ce nu mi-am găsit jumătatea încă. Pentru că, hai să fim sinceri, Jason nu se pune la socoteală.

Mă îndrept spre ieșirea din cafenea, iau o înghițitură din cafea și mă strâmb ușor din cauză că e amară. În fața mea e trecerea de pietoni unde se face numărătoarea inversă: au mai rămas trei secunde ca să traversezi dincolo. E una dintre acele intersecții veșnic aglomerate unde trebuie să traversezi doar o jumătate din drum pentru ca mai apoi să aștepti la mijloc o eternitate până se face verde și de partea cealaltă – asta dacă nu ești unul dintre aceia care se strecoară și prinde momentul potrivit, traversând pe partea cealaltă înainte ca mașinile să înceapă să vină.

De obicei, sunt una dintre ei, pentru că nu vreau să irosesc secunde prețioase din viața mea așteptând să se facă verde la semafor. Așa că nu știu ce mă face azi să aștept – aștept o secundă prea mult, astfel încât rămân blocată pe partea mea de drum, între două semafoare. Mă mut când pe un picior, când pe altul în timp ce mașinile trec în viteză. Virează și bicicliștii pe aici, trecând pe pista lor verde. Îl urmăresc pe un tip pe o bicicletă roșu-aprins care vrea să cotească. N-ai cum să-l ratezi. În comparație cu ceilalți bicicliști kamikaze, el nu poartă un costum mulat din

poliester. E îmbrăcat cu o pereche de jeanși și o bluză, ceea ce-l diferențiază de ceilalți. Nu are cască, așa că pot să-i văd părul castaniu ciufulit.

Ține ghidonul doar cu o mână, la jumătate, în timp ce cu cealaltă lipeste telefonul de ureche. Râde, probabil persoana cu care vorbește îi spune ceva drăguț și se îndreaptă exact către semaforul lângă care stau. Poate asta îmi atrage atenția și mă face să-l privesc concentrată când trece pe lângă mine, strecurându-se exact în momentul în care semaforul se face roșu, fără să arunce vreo privire peste umăr.

Faptul că rămân pe loc și văd cum se schimbă culoarea semaforului înseamnă că văd tot. Îl văd pe acel bărbat trecând la momentul nepotrivit. Văd cum una dintre mașinile care vin din cealaltă direcție – care probabil o fi trecut pe roșu în ultima secundă – claxonează isteric. Biciclistul, vizibil șocat, virează, tot cu o mână, pentru ca mai apoi să fie nevoit să o ia în cealaltă direcție, în afara pistei, exact în momentul în care o altă mașină venea spre el.

Omuluț verde de pe semafor este intermitent. Ar cam trebui să traversez. Dar încă mă uit la bărbatul de pe bicicletă, aflat acum la câțiva metri în spatele meu, în stânga. Îl văd cum cade și se lovește mai întâi la cap. Îmi țin respirația pentru că nu dă semne să se ridice. Două mașini claxonează, dar niciuna nu se oprește. Nici pietonii nu se mișcă – clasică apatie a spectatorului. De regulă, nu m-aș implica într-o astfel de situație. Cam despre asta e vorba în viața la Londra: sunt atât de mulți oameni în jur care pot ajuta, așa că tu nu mai ești nevoit s-o faci.

Dar de data aceasta mă implic. Cafeaua se varsă prin ochiul mic al capacului de plastic și simt pe mână cum mă frige. Scap paharul din mână, iar lichidul negru se împrășteie pe jos în toate direcțiile.

Fac câțiva pași și intru pe pistă, acolo unde a căzut bărbatul. Privind lucrurile în retrospectivă, mă întreb de ce am făcut-o. Să fi fost cearta care îmi tot revenea în minte – dacă eram plecată în lume, trăind o viață pe care Evie nu o putea trăi, atunci cel puțin puteam face ceva util cât timp eram acolo. Poate mă gândeam la mesajul de la Jason, cel despre faptul că trebuia să-mi înfrunt acțiunile – și așa am simțit că trebuie să restabilesc echilibrul, fapte bune în balanță cu cele rele. Dar în acel